

Apostladagen, 2020-07-12, Andakt i Coronatider, av Solveig Högberg, sänd till S:t Peters församling.

Sänd mig

Jeremia 1:4-10, Romarbrevet 16:1-7, Markusevangelium 3:7-19

Apostladagen handlar om kallelse till tjänst och lärjungaskap. Eftersom kallelsen är personligt måste vi svara med vårt eget "Sänd mig!".

Texterna ger oss mönster för hur kallelsen kan se ut och berättelser att känna igen oss i.

Kallelsen börjar alltid hos Gud. Han **utväljer**. Jeremia berättar om att han fick höra Gud tala till honom och säga: "innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig". Det gäller oss alla. Vi fanns i Guds tanke, redan innan vi fanns i vår mammas och pappas tanke, redan innan vi blev till.

Till kallelsen hör ett **uppdrag**. Jeremia hörde Gud säga: "innan du kom ut ur modersskötet gav jag dig ett heligt uppdrag". Hur uppdraget skulle gestaltas visste Jeremia ingenting om från början.

Kanske kan vi känna igen det, när vi ser våra liv i backspegeln. Det uppdrag som vi i en bestämd situation har utfört har vi fått kallelsen till långt tidigare, men då var vi inte medvetna om det. En del av uppdraget har att göra med de gåvor och talanger vi har. Då blir en del av förberedelsen för uppdraget är att finslipa våra gåvor. När tiden är inne får vi uppdraget klart för oss och blir medvetna om vad vi ska använda våra förmågor till.

Jeremias uppdrag var att vara en profet för folken.

I Romarbrevet läser vi om andra former av uppdrag. Paulus säger: "Ta emot Foibe på ett sätt som anstår de heliga. Hjälp henne med allt hon kan begära av er."

I Evangelietexten läser vi om de tolv som Jesus utvalt att "följa honom och som han skulle skicka ut att predika och driva ut onda demoner".

Kallelsen och uppdraget kan alltså se väldigt olika ut. Men de värderas inte olika. Det handlar inte om att det ena är viktigare än det andra. De uppdrag vi på olika sätt får kommer från Gud och därför är de helt anpassade till våra personliga förutsättningar.

Men trots allt är det väldigt ofta som kallelsen till det ena eller det andra följs av en **protest**. En del av kallelsens mönster som vi kan känna igen oss i. Vi protesterar "inte ska väl jag, jag kan inte, jag duger inte". Jeremia protesterade: "Nej, Herren min Gud, jag duger inte till att tala – jag är för ung"

Det mönstret känner vi *inte* igen när Jesu kallar de tolv lärjungarna. De var beredda att följa, trots allt det fick lämna och trots den osäkerhet det skulle komma att innebära.

Kanske kan vi känna igen att vi har upplevt något av detta också i våra liv. Någon gång har protesten funnits där. En annan gång har det bara varit att erkänna: "nu får det bära eller brista, jag har inget val, här gäller det bara att följa".

Oavsett om kallelsen följs av protest eller inte, så följs den alltid av ett **klargörande** av vad den innebär.

Jeremia fick veta att hans protest om att vara för ung den var utan värde, eftersom Gud skulle vara med honom, rädda honom, lägga sina ord i hans mun och ge honom makt. Församlingen i Rom fick tydliga instruktioner av Paulus om vad de skulle göra, de skulle vara till stöd för andra och varandra. Lärjungarna skulle predika och driva ut demoner.

Av dessa berättelser kan vi förstå att vi inte alla gånger får tydliga instruktioner om vad vi ska göra, vad uppdraget konkret innebär. Gud har tillit till att vi själva kan förstå det. Han har tillit till vår förmåga och han ger oss frihet att omsätta vår kallelse och våra förmågor i det liv vi lever.

Med kallelsen och uppdraget följer alltid ett **löfte**. Gud ska vara med i det vi gör, när vi gör hans vilja. Därför kan vi helhjärtat svara när Gud kallar: **Sänd mig!**